

Sygn. akt II AKa 205/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Wiśniewski

6. Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk

7. SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Artura Mądrzaka

10. po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2021 r. sprawy

11. R. D.

12. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

13. od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

14. z dnia 9 lipca 2020 r. sygn. akt III K 75/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 205/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 lipca 2020 roku, sygn. akt III K 75/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Poprawne zachowanie skazanego w zakładzie karnym. Brak kolejnych skazań.	Opinia o skazanym z dnia 29 października 2020 roku Karta karna	K K
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

	<p>Opinia o skazanym - jej treść wskazuje, że skazany zadania związane z indywidualnym programem terapeutycznym realizuje w stopniu negatywnym, nie realizuje obowiązków nałożonych w trybie art. 46 § 1 k.k., utrzymuje ład i porządek, ale dyscypliny przestrzega w stopniu zmiennym, wobec prełożonych regulaminowy, dokonał dwukrotnie samouszkodzeń, był dwukrotnie nagradzany regulaminowo pięciokrotnie karany dyscyplinarnie, zainteresowany podjęciem pracy.</p>	<p>Dowody wiarygodne. Sporządzone przez właściwe organy.</p>	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Rażącej niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności poprzez niezastosowanie przy jej wymierzeniu zasady pełnej absorpcji, podczas gdy warunki osobiste skazanego oraz zachowanie podczas wykonywania kary, przemawiają za zastosowaniem w/w zasady, a nadto jej zastosowanie zaspokoi potrzeby w zakresie lat pozbawienia wolności w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oraz osiągnięć celów wychowawczych i zapobiegawczych kary w stosunku do skazanego, zważywszy na realizowanie wobec – w warunkach izolacyjnych- próby jego resocjalizacji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut zawarty w apelacji okazał się nie zasadny.</p> <p>Na wstępie należy wskazać, że Sąd I instancji zastosował właściwy stan prawny</p> <p>w kontekście przepisów przejściowych zawartych w ustawie z dnia 19 czerwca 2020 roku</p> <p>o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielonych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid -19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem Covid- 19, która weszła w życie 24 czerwca 2020 roku wskazujących, że przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w</p>		

życie niniejszej ustawy (art. 81). Wszystkie bowiem wyroki obejmujące kary pozbawienia wolności będące przedmiotem połączenia w tej sprawie zostały wydane po dniu 1 lipca 2015 roku, a przed 24 czerwca 2020 roku, nie zachodziły też przesłanki do połączenia żadnej z orzeczonych kar pozbawienia wolności na podstawie przepisów obowiązujących przed 1.07.2015 roku jako, że przestępstwa popełnione w sprawach o sygn. akt III K 271/17 Sądu Okręgowego w Szczecinie oraz w sprawach Sądu Rejonowego w Goleniowie o sygnaturach II K 749/18 i II K 1192/19 zostały popełnione po dacie wydania wyroku w sprawie o sygn. akt III K 257/12 Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Odnosząc się wprost do zarzutu zawartego w apelacji należy natomiast stwierdzić, że nie można przyznać racji obrońcy

skazanego iż
orzeczona względem
skazanego kara
łączna pozbawienia
wolności jest karą
rażąco
niewspółmiernie
surową. Wbrew
twierdzeniom
skarżącego przebieg
resocjalizacji
skazanego nie
przebiega
pomyślnie.
Przywołane przez
obrońcę
okoliczności
dotyczące
regulaminowego
stosunku do
przełożonych,
zgodnego
funkcjonowania w
grupie
osadzonych(od
których zresztą
skazany jest
izolowany), czy
udział w turnieju
gry w chińczyka
w którym zajął
drugie miejsce, nie
świadczą o
pomyślnym
przebiegu
resocjalizacji.
Skarżący nie
dostrzega, że tak w
dacie wyrokowania
przez Sąd Okręgowy
w Szczecinie, jak i
na czas pozyskania
opinii przez Sąd
odwoławczy
opiniujący wskazali
na szereg
okoliczności
związanych z
zachowaniem
skazanego, które

temu przeczą.
Priorytetowe
znaczenie dla oceny
przebiegu procesu
resocjalizacji mają
okoliczność
związane z realizacją
przez skazanego
zadań
indywidualnego
programu
terapeutycznego,
który skazany
realizuje w stopniu
negatywnym.
Okoliczności
przywołane przez
obrońcę świadczą
jedynie o
regulaminowym
zachowaniu
względem służby
więziennej i chęci
spożytkowania czasu
w miejscu pobytu
i w żadnej
mierze nie pozwalają
na uznanie, że
resocjalizacja
przebiega
pomyślnie. Sąd
I instancji w
sposób prawidłowy
ocenił okoliczności
dotyczące sposobu
w jaki przebiega
resocjalizacja
skazanego. Treść
opinii z zakładu
karnego wskazuje,
że dokonał jej
właściwej oceny,
jak i wyprowadził
z niej trafne
wnioski. Również
w świetle dowodu
w postaci opinii
z Zakładu Karnego
wydanej dnia 29
października 2020

roku, stwierdzić należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że skazany dąży do zmiany swojego dotychczasowego sposobu życia. Zainteresowanie podjęciem pracy i udział w turnieju świadczy jedynie o chęci przystosowania się do warunków izolacji, co jednak w kontekście chociażby dokonania dwukrotnie samouszkodzeń, nie daje nawet podstawy do uznania, że starania skazanego w tym zakresie są efektywne. Sąd Okręgowy w treści zaskarżonego wyroku wskazał z jakich przyczyn w jego ocenie brak jest przesłanek do zastosowania względem skazanego tak zasady asperacji, a tym bardziej pełnej absorpcji jakiej oczekuje skarżący. Wskazał tak na znaczną demoralizację skazanego wynikającą z wielokrotnej karalności w tym za przestępstwa poważnego rodzaju. Co więcej skazany dopuszczał się przestępstw różnych

rodzajowo, a jak trafnie wskazuje Sąd Okręgowy dopuszczał się ich również w czasie trwania tymczasowego aresztowania i przed wprowadzeniem do wykonania kary 15 lat pozbawienia wolności, zaś przestępstwo opisane w pkt 1 części wstępnej wyroku popełnił w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary. Te okoliczności w połączeniu z faktem, że skazany w stopniu negatywnym wykonuje zadania wynikające z indywidualnego programu oddziaływania terapeutycznego w istocie nakazywały akceptację stanowiska Sądu I instancji, że wynikające z treści art. 85 a k.k. cele, które należy uwzględnić wymierzając karę łączną pozbawienia wolności, nie zostały by spełnione gdyby kara łączna została orzeczona na innej zasadzie niż zasada kumulacji. Powyższe bowiem wywołało by w skazanym przekonanie, że

skoro jedna z orzeczonych kar jest karą długoterminową, to może popełniać kolejne czyny zabronione-przestępstwa, licząc na to, że i tak odbywał będzie jedynie karę w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności. W istocie więc orzeczenie kary łącznej nawet na zasadzie asperacji, nie spełniło by wobec skazanego celów tak wychowawczych, jak i prewencyjnych.

Biorąc pod uwagę, że nie wystąpiły żadne okoliczności mogące wskazywać na zmianę postawy życiowej skazanego, a skazany przebywa już w izolacji więziennej w sumie od 4 marca 2017 roku, a od 13.10.2019 roku odbywa karę w sprawie o sygn. III K 271/17 i pomimo tego w dalszym ciągu pozostaje bezkrytyczny wobec popełnianych przez siebie przestępstw, to nie sposób uznać, że kara łączna orzeczona na zasadzie sumy kar orzeczonych jest karą rażąco niewspółmiernie

surową. Wręcz przeciwnie tak orzeczona kara jawi się jako adekwatna i mogąca spełnić tak cele wychowawcze, jak i cele prewencyjne wobec skazanego oraz cele prewencji ogólnej. Trafna jest też rozstrzygnięcie Sądu oparte o art. 77 § 2 k.k. ustalające prawo do skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia R. D. nie wcześniej niż po odbyciu 13 lat pozbawienia wolności, jak i prawidłowo określił w myśl art. 62 k.k., że skazany winien odbywać karę pozbawienia wolności w systemie terapii dla osób z zaburzeniami preferencji seksualnych.

O rażącej niewspółmierności kary łącznej można mówić, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar wymierzonych przez Sąd I instancji, a dolegliwością jaką

należałoby
skazanemu
wymierzyć w
następstwie
prawidłowego
zastosowania reguł
kształtowania kary
łącznej
zdefiniowanych w
art. 85 a k.k..
Tymczasem w
niniejszej sprawie
realizacja tak celu
wychowawczego, jak
i celów
prewencyjnych
wymaga
ukształtowania kary
na poziomie pełnej
kumulacji. Tak
ukształtowany
wymiar kary ma
zapobiec
popelnianiu przez
skazanego kolejnych
przestępstw,
wpływając na niego
wychowawczo, jak
i winien spełnić
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa i jawi
się jako trafny. To,
że zasadę kumulacji
przy orzekaniu kary
łącznej wyrokiem
łącznym stosuje się
wyjątkowo, ale w
niniejszej sprawie jej
zastosowanie jawi
się jako prawidłowe
z uzasadnione. Kilka
przywołanych przez
obrońcę zachowań
skazanego , które
nie mają charakteru
negatywnego nie
dawało podstaw do

zmiany zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym apelacją			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznie w rozmiarze 15 lat pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie tak z racji faktu, że skazany nie prezentuje się jako osoba względem, której orzeczenie kary łącznie na zasadzie pełnej absorbencji doprowadzi do realizacji celów kary o jakich mowa w art. 85 a k.k. Dla wdrożenia go do poszanowania norm prawnych wymagany jest okres resocjalizacji w zakładzie karnym w dłuższym okresie ustalonym jako			

suma kar orzeczonych względem skazanego wskazanym przez Sąd Okręgowy.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymano w mocy w całości, tak co do zasadności zastosowania stanu prawnego w zakresie połączenia kar pozbawienia wolności objętych wyrokiem łącznym, jak i wymiaru kary ukształtowanej na zasadzie kumulacji. Zastosowania zasady absorbcji, ale		

<p>też i asperacji nie doprowadziło by do realizacji celów kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Skoro Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska obrońcy co do tego, że orzeczona wyrokiem łącznym kara łączna pozbawienia winna być karą orzeczoną na zasadzie pełnej absorbcji i brak było podstaw do tak daleko idącej zmiany orzeczenia, ale i do zmiany go poprzez złagodzenie wymiaru kary na zasadzie asperacji, to zasadnym było utrzymanie zaskarżonego wyroku w całości w mocy, jako, że również pozostałe rozstrzygnięcia były prawidłowe.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Pkt</p>	<p>III. na rzecz obrońcy z urzędu adwokata A. M., zgodnie z jego wnioskiem złożonym na rozprawie zasądzono kwotę 147, 60 w tym 27,60 złotych podatku Vat, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją w sprawie o wydanie wyroku łącznego, której wysokość ustalono na podstawie rozporządzenia Ministra</p>	

	<p>Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 roku § 17 ust 4 pkt 5., mając na względzie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze.</p> <p>IV. skazanego zwolniono od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze w myśl art. 624 § 1 k.p.k..</p>	
7. PODPIS		
SSO del. Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk		

0.1.1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar kary łącznej pozbawienia wolności	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana